

Pelastus vain Jeesuksessa Ap.t. 4:1-22

1. Kun Pietari ja Johannes puhuivat kansalle, tulivat papit, temppeливartioston päällikkö ja saddukeukset heidän eteensä
2. närkästyneinä siitä, että he opettivat kansaa ja julistivat Jeesuksessa ylösnousemusta kuolleista.
3. He kävivät apostoleihin käsiksi ja panivat heidät vankilaan seuraavaan päivään asti, sillä oli jo ilta.
4. Mutta monet niistä, jotka olivat kuulleet sanan, uskoivat, ja miesten lukumäärä nousi noin viiteentuhanteen.
5. Seuraavana päivänä kokoontuivat Jerusalemissa juutalaisten hallitusmiehet, vanhimmat ja kirjanoppineet,
6. samoin ylipappi Hannas sekä Kaifas, Johannes, Aleksandros ja kaikki muut, jotka olivat ylipapillista sukua.
7. He asettivat apostolit keskelleen ja kysyivät: "Millä voimalla tai kenen nimessä te tämän teitte?"
8. Silloin Pietari, täynnä Pyhää Henkeä, sanoi heille: "Kansan hallitusmiehet ja vanhimmat!
9. Jos meitä tänään kuulustellaan sairaalle miehelle tehdystä hyvästä teosta, siitä, kenen nimessä hän on parantunut,
10. niin tietäkää tämä, te kaikki ja koko Israelin kansa: Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä, hänen, jonka te ristiinnaulitsitte mutta jonka Jumala herätti kuolleista, hänen nimessään tämä mies seisoo terveenä teidän edessänne.
11. Hän on se kivi, jonka te rakentajat hylkäsitte mutta josta on tullut huippukivi.
12. Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla ihmisille annettu muuta nimeä, jossa meidän tulisi pelastua."

Miten sinä kestät vastustusta uskollesi?

Miten sinä kestät vastustusta uskollesi? Miten sinä vastaat niille, jotka kyseenalaistavat uskosi ristiinnaulittuun ja ylösnousseeseen Vapahtajaan? Mikä ajaa uskovan todistamaan Jeesuksesta? Näihin kysymyksiin antaa valoa tämän kertainen jaksonne Apostolien tekoja.

13. Kun hallitusmiehet ja vanhimmat näkivät Pietarin ja Johanneksen rohkeuden ja havaitsivat heidän olevan koulua käymättömiä ja oppimattomia miehiä, he ihmettelivät. He tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa.

14. Nähdessään myös parannetun miehen seisovan apostolien kanssa he eivät kyenneet sanomaan mitään vastaan.

15. He käskivät apostolien poistua neuvoston kokouksesta, neuvottelivat keskenään ja sanoivat: "Mitä me teemme näille miehille? Onhan heidän kauttaan tapahtunut ilmeinen ihme, sen tietävät kaikki Jerusalemin asukkaat, emmekä me voi sitä kiistää.

17. Mutta ettei asia leviäisi laajemmalle kansaan, kieltäkäämme heitä ankarasti enää puhumasta tässä nimessä yhdellekään ihmiselle."

18. He kutsuivat apostolit ja kielsivät heitä puhumasta tai opettamasta mitään Jeesuksen nimessä.

19. Mutta Pietari ja Johannes vastasivat heille: "Päätäkää itse, onko Jumalan edessä oikein kuulla ennemmin teitä kuin Jumalaa!

20. Me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet."

21. Silloin neuvoston jäsenet uhkailivat heitä vielä enemmän mutta päästivät heidät vapaaksi kansan tähden. He eivät keksineet, miten rangaista heitä, sillä kaikki ylitsivät Jumalaa siitä, mitä oli tapahtunut.

22. Olihan mies, jolle tämä parantumisihme oli tapahtunut, jo yli neljäkymmenen vuoden ikäinen.

Vastustuksen kohtaaminen

Vaikka Jerusalemin alkuseurakunta oli aluksi kansan suosiossa, kun sen keskellä näkyi Pyhän Hengen synnyttämää rakkautta ja keskinäistä yhteyttä, pian alkoi myös vastustus. Suomessa kristittyinä elämistä pidettiin hyvänä asiana noin 1990 luvulle asti. Sitten se muuttui neutraaliksi eli sitä ei pidetty hyvänä eikä pahana, mutta noin vuodesta 2014 asti kristinusko on saanut selkeästi kielteisen kuvan suomalaisten enemmistön keskuudessa. Tällä hetkellä kaikki viittaa siihen, että kristinuskon vastustus tulee voimistumaan ja avoimesti uskoviaan tunnustavat joutuvat kärsimään syrjintää lisääntyvässä määrin. 2000 luvun alussa uusateismi nousi raamatullista kristinuskoa vastaan, mutta nyt (2022) hyökkäykset tulevat gender-ideologian ja uususkonnollisuuden suunnalta. Luterilaisen kirkon menettäessä yhteiskunnallista asemaansa se on yrittänyt sopeutua vastustajien huutoihin sillä seurauksella, että se on askel askeleelta antanut periksi Raamatun keskeisistä opeista, ei vain kristillisestä avioliitosta vaan myös Jeesuksen ainutlaatuisuudesta ainoana pelastustienä.

Uuden testamentin näkökulmasta kristillisen kirkon normaali tila on pikemminkin se, että sitä vastustetaan tai suorastaan vainotaan, vaikka ajoittain esiintyykin suvantojaksoja. Itse asiassa seurakunnalle on aina ollut enemmän hyötyä vastustuksen ja vainon ajoista kuin helpoista jaksoista. Jälkimmäisissä uskovilla on suuri vaara mukautua maailmaan ja sen mukavuuteen ja tehdä kompromisseja säilyttääkseen helpon asemansa. Silloin myös hengellinen voima heikkenee. Siksi Jumala antaa omalle seurakunnalleen ja sen yksittäisille jäsenille vastustusta, joka ajaa sen turvautumaan Pyhän Hengen voimaan eikä maailman suosioon.

Tuomioistuimen eteen

Edellisessä luvussa ramman parantaminen oli herättänyt ihmetystä ja suuri kansanjoukko oli kokoontunut temppelin Salomon pylväskäytävään kuulemaan Pietarin julistusta. Pappien ja saddukeusten johtama temppelivartiokaarti saapui paikalle, keskeytti Pietarin puheen ja vei Pietarin ja Johanneksen vankilaan. Seurakunta kohtasi nyt ensi kertaa avointa vastustusta. Seuraavana päivänä heidät vietiin yhdessä parannetun miehen kanssa tuomioistuimen eteen. Se oli sama Sanhedrin, joka oli tuominut Jeesuksenkin kuolemaan.

Sama Pietari, joka oli kieltänyt Jeesuksen välttyäkseen kiinni otolta, seisoi nyt Jeesuksen surmanneiden miesten edessä Pyhän Hengen täyttämänä ja rohkeana. Kun ajattelemme itseämme omassa voimassamme, ei meistäkään ole muuhun kuin juoksemaan vastustusta pakoon, mutta kun Pyhä Henki täyttää meidät ja saamme uskossa katsella vierellämme olevaa ylösnoussutta Kristusta, voimme selviytyä kaikkein pahimmastakin. Herra on luvannut olla omiensa kanssa joka päivä, niin hyvinä kuin vainonkin hetkinä.

Varovainen neuvosto

Koska Israel oli Rooman vallan alla, juutalaisilla itsellään oli lupa tuomita kuolemaan ainoastaan temppelin pyhyiden häpäisemiseen syyllistyneet. Toisin kuin Jeesuksen oikeudenkäynnissä Sanhedrin noudatti tällä kertaa suurta varovaisuutta. He odottivat aamuun asti ennen kuin istuntoon kokoonnuttii, niin kuin laki vaatikin, laki, jota he olivat karkeasti rikkoneet Jeesusta tuomitessaan. Tuomioistuin oli päätösvaltainen, kun sen 71 jäsenestä 23 oli paikalla. Se muodostui pääosalta papistosta ja juutalaisten rikkaiden sukujen edustajista. Näiden ylhäisten uskonto oli enimmäkseen saddukealaisuus, kun taas kansan uskonto oli paljolti farisealaisuutta.

Saddukealaisuus

Saddukeukset kielsivät kaiken yliluonnollisen, korostivat ihmisen tahdon vapautta ja halveksivat fariseusten tiukasti noudattamia perinnäis-sääntöjä. He olivat aikansa järkeisuskoisia. He olivat kieltämättä uskonnollisia. He uskoivat Jumalaan ja Moosesen lakiin, mutta eivät enkeleihin, henkiin eivätkä ylösnousemukseen. He olivat muuttaneet uskonnon eettiseksi systeemiksi, moraalijärjestelmäksi. Niin tekevät tavallaan myös oman aikamme liberaaliteologit, jotka kieltävät Raamattu-uskon mutta suosivat silti uskonnollisuutta.

Monelle tämän päivän liberaalille kristinusko on samaa kuin lähimmäisten rakastaminen, vaikka kehotus siihen on mitä ankarinta lakia eikä siinä ole vielä mitään evankeliumin vapauttavaa voimaa. Vain Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen sanoma voi vapauttaa ihmisen synnin ja itsekkyyden vallasta rakastamaan aidosti Jumalaa ja lähimmäisiä.

Jeesuksen vastustajat olivat olleet enimmäkseen fariseuksia, koska Jeesus paljasti heidän ulkokultaisuutensa ja valheellisuutensa. Mutta nyt Jerusalemin seurakunnan kohtaama vastarinta nousi saddukealaisesta ylösnousemusjulistuksen vastustuksesta. Nyt fariseukset puolestaan ottivat pääosin myönteisen, jopa ystävällisen asenteen alkuseurakuntaan, koska hekin uskoivat ylösnousemukseen.

Miksi ylösnousemus halutaan kieltää?

Miksi ylipäänsä saddukeukset ja monet tämän päivän suomalaiset eivät usko ylösnousemukseen ja vastustavat niitä, jotka uskovat? Äkkiseltään voisi luulla, ettei ylösnousemususkossa olisi mitään erityisen vaarallista tai vastustettavaa. Mutta ylösnousemus sisältää sen tosiasian, että jokainen ihminen joutuu sen jälkeen seisomaan Jumalan tuomioistuimen edessä. Syyttävällä omallatunnolla elävä ihminen haluaa vaientaa kaiken sen, mikä muistuttaa lopullisesta tuomiosta. Juutalaisten korkein neuvosto ilmaisikin varsinaisen syyn vähän myöhemmin näin:

"Emmekö ole kieltämällä kieltäneet teitä opettamasta tässä nimessä? Ja nyt te olette täyttäneet Jerusalemin opetuksellanne ja tahdotte saattaa meidän päällemme tuon miehen veren." (5:28) Pietarin sanat olivat osuneet kansan johtajien omiintuntoihin. He halusivat vaientaa sydämiensä syytökset yrittämällä vaientaa evankeliumin julistajien äänen. Tänäänkin vastustus nousee usein samasta syystä.

Ylösnousemususko ja uskonnollinen materialismi

Saddukealaisuus on uskonnollista materialismia. Se on täydellisessä ristiriidassa raamatullisen ylösnousemusjulistuksen kanssa. Raamattu lähtee liikkeelle siitä, että näkymättömät hallitsevat todellisuutta. Apostolit uskoivat enkeleihin ja heidän toimintansa oli yhteistyötä Pyhän Hengen kanssa. Heidän keskeinen sanomansa oli, että Jeesus on noussut kuolleista ja elää, vaikka häntä ei voikaan nähdä. Apostolit uskoivat ja julistivat, että näkymättömät ovat viimeistä ja ehdotonta todellisuutta. He saarnasivat Jeesuksen ylösnousemusta, ja yleistä ylösnousemusta hänessä.

Kun tuomioistuimessa törmäsivät yhteen kaksi näin erilaista "uskoa", keskinäinen välienselvittely oli väistämätön. Joko saddukealaisuuden tie olisi lopussa tai sitten kristinusko olisi kitkettävä kansasta.

Pyhän Hengen täyttämä ihminen (8–13)

Nyt Pietari, Johannes ja parannettu mies seisovat neuvoston edessä. He olivat täynnä Pyhää Henkeä. Se merkitsi, että he näkivät asiat selkeästi, olivat täynnä varmuutta ja rohkeutta. He tiesivät, että Jeesuksen ylösnousemus oli totta ja että Herra itse oli heidän kanssaan siinäkin tilanteessa. He paloivat Herran asialle. Vastapuolelta heitä kohtasi kylmä, analyttinen, erittelevä saddukeusten filosofia.

Pietarin ja Johanneksen olemus sävähdetti saddukeuksia, sillä Pyhällä Hengellä täytetty ihminen tekee aina ympäristöönsä syvän vaikutuksen. Neuvoston jäsenten oli pakko myöntää, että vaikka apostolit olivat tavallista rahvasta, ilman oppiarvoja ja muodollista koulutusta, he olivat rohkeita. He tunnistivat heidät myös miehiksi, jotka olivat aikaisemmin olleet Jeesuksen kanssa. Viimeksi mainittuun sisältyi heidän puoleltaan näköharha, sillä he eivät nähneet, että Pyhässä Hengessä Jeesus oli koko ajan heidän kanssaan ja heissä. Silti heidän tunnustuksensa tavallaan osoitti, että he olivat kasvokkain itse Herran Jeesuksen kanssa.

Kuulustelijoiden kierous (7)

Apostolien kuulustelu alkoi kysymyksellä: *"Millä voimalla tai kenen nimeen te tämän teitte?"* (7)

Kysymyksellään kuulustelijat epäsuorasti myönsivät, että he olivat sellaisen tois asian edessä, jota he eivät kyenneet selittämään. Toisaalta sellaisen olemassaolo soti heidän perusfilosofiaansa vastaan. Kun he kysyivät, miten parantumisihme oli tapahtunut, he pyrkivät siirtämään huomion pois itse tosiasiasta, joka ilmeisellä tavalla todisti Jeesuksen herruuden puolesta. Jos he olisivat myöntäneet sen, heidän olisi pitänyt taipua parannukseen synneistään, mutta sitä he eivät tahtoneet. Tosiasian kohtaamisen sijasta he kävivät pohdiskелеmaan ja tutkistelemään olevaisuuden salaisuuksia. Tämä on Kristuksen vastustajien mielimenetelmä tänäkin päivänä.

Kysymyksellään *"Millä voimalla...kenen nimessä?"* kuulustelijat pyrkivät selvittämään Mooseksen lain mukaisesti, oliko tehty ihme tapahtunut Israelin Jumalan nimessä vai jossain muussa nimessä. Jos ihme olisi tapahtunut muussa kuin Jumalan nimessä, lain mukaan apostolit olisi voitu tuomita kuolemaan kansan viettelystä epäjumalanpalvelukseen.

Vastaajan suoruus (9-10)

Pietari vastasi kaikkeen, mitä kysymyksen haaste sisälsi: *"Jos meidät nyt pannaan vastaamaan sairaalle tekemästämme hyvästä teosta ja ilmoittamaan, kenen nimessä hänet on parannettu, niin tietäkää tämä, te kaikki ja koko Israelin kansa: se tapahtui Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä. Hänet te ristiinnaulitsitte, mutta Jumala herätti hänet kuolleista. Hänen voimastaan (KR 1938: hänen nimensä kautta) tämä mies seisoo terveenä teidän edessänne."* (9,10)

Ensiksi hän osoitti, kuinka arvotonta heidän vastustuksensa oli, kun he syyttivät apostoleja hyvän tekemisestä rammalle. Sitten hän vastasi, että mies oli parannettu Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen nimen kautta, hänen, jonka he olivat ristiinnaulinneet. Hän korostamalla korosti, että ihme ei ollut tapahtunut vain Messiaan nimessä, vaan että Messias oli juuri se Jeesus, jonka he olivat ristiinnaulinneet ja jonka he halusivat unohtaa.

Nimi oli siis Messias Jeesus. Entä mistä sitten tuli voima? *"...mutta jonka Jumala kuolleista herätti, hänen nimensä kautta tämä seisoo terveenä teidän edessänne."* Voima oli sen miehen voimaa, jonka Jumala oli herättänyt kuolleista.

Osat vaihtuvat (11,12)

Pietari päätti vastauksensa: *"Hän on se kivi, joka ei teille rakentajille kelvannut mutta josta on tullut kulmakivi. Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla."* (11,12)

Psalmin 118 lainauksella Pietari osoitti, ettei hän ollut johtamassa ihmisiä pois Jumalan luota, vaan päinvastoin Jumalan luo. Syyttäjät itse viettelivät kansaa Jumalasta pois ja siksi juuri he olivat tuomion alla. Pelastuakseen heillä ei olisi mitään muuta mahdollisuutta kuin tehdä parannus ja palata ainoan pelastavan nimen, Jeesus-nimen yhteyteen.

Vain yksi tie pelastukseen

Tänä päivänä Suomessa varsinainen hengellinen taistelu käydään siitä, onko Jeesus todella ainoa pelastustie vai ei. Jeesus itse sanoi:

"Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani." (Joh. 14:6)

Japanissa moni uskoo niin kuin moni suomalainenkin tänään, että kaikki uskonnot johtavat lopulta samaan lopputulokseen. Muodissa oleva suvaitsevaisuus edellyttää myös, että kaikki uskonnot ovat saman arvoisia. Kun Kristus-usko sulkee kaikki muut pelastustiet pois, sitä pidetään ahdasmielisyytenä.

Japanilaisille olen yrittänyt selittää, että jos Osakan ja Tokion välillä on vain yksi luotijunayhteys, se ei tarkoita, että rautatieyhtiö olisi ahdasmielinen. Sillä keneltäkään ei ole kielletty pääsyä tuolle ainoalle junayhteydelle. Yksi pelastustie riittää ja vain yksi tie on mahdollinen Jumalan luokse: se, että Jeesus sovitti koko ihmiskunnan synnit. Muita teitä ei ole, mutta jokaista ihmistä kutsutaan kulkemaan tätä ainoaa tietä. Sitä ei suljeta keneltäkään, joka haluaa tulla Jeesuksen luokse tuli hän sitten millaiselta taustalta tahansa.

Hyväntekijää on vaikea tuomita (14-22)

Neuvosto poisti nyt syytetyt keskeltään. Kokouksessaan he totesivat, että yleinen mielipide oli apostolien puolella. Lisäksi apostoleja olisi vaikeata rangaista hyvän tekemisestä. Neuvosto päätti uhkauksin saada heidät vaikenemaan. Mutta ne kuuluaan Pietari Pyhässä Hengessä julisti, että uhkaajat itsekin tietävät, että heidän tulee tehdä sitä, mikä on oikein Jumalan edessä, eikä sitä, mitä ihmiset käskivät.

"Onko Jumalan edessä oikein totella ennemmin teitä kuin Jumalaa? Ratkaiskaa itse. Me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet." (19,20)

Paras ja tyypillisin merkki siitä, että joku ihminen on pelastunut uskomalla Jeesukseen ja saanut Pyhän Hengen sydämeensä, on se, ettei hän voi pitää suutaan kiinni siitä armosta, jonka on saanut osakseen Vapahtajalta. Kysymys ei ole jonkinlaisesta todistamisen pakosta, vaan siitä, ettei kokemastaan suunnattomasta rakkaudesta yksinkertaisesti voi olla hiljaa.

Riivaajien viisaus

Tänäänkin evankeliumin ja seurakunnan vastustus nousee samoista lähteistä kuin alkuseurakunnan aikana. Sen taustalla on muun muassa materialistista filosofiaa, järkeisuskoa, rationalismia ja tieteisuskoa. Jaakob kuvaa sitä "maalliseksi, sielulliseksi ja riivaajien viisaudeksi". "Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme", on sen tunnuslause.

Perusteeton vastustus

Vastustaessaan evankeliumia maailma pyrkii tukahduttamaan aina hyvää, sillä koko Kristuksen työ on pelkkää parantamista, auttamista ja pelastamista. Pyhässä Hengessä elävä seurakunta etsii kärsiviä ja kadotettuja parantaakseen ja pelastaakseen heitä Jeesuksen nimessä. Maailman vastustus tapahtuu ilman todellisia perusteita.

Näkymätön näkyväksi

Seurakunnan voima on usko näkymättömään Jeesukseen Kristukseen, joka vaikuttaa näkyvää rakkautta ja näkyvää muutosta ihmisissä. Hengellisen ja näkymättömän todellisuus osoitetaan aina näkyvässä. Ellei seurakunnalla ole näyttöä siitä, miten ihmiset saavat syntinsä anteeksi ja paranevat Kristuksessa ja miten Herra tekee heistä uusia luomuksia, ei tämä maailma kallista korvaansa sen julistukselle.

Vaikka emme silmin näe Jeesusta, voimme uskon silmillä katsella Häntä ristillä kärsineenä, meidän syntimme kantaneena ja ylösnousseena Vapahtajana. Mutta näkymättömän katselu synnyttää Pyhässä Hengessä rakkauden, joka näkyy tekoina ja hyvän sanoman julistamisena. Herran omien keskinäistä rakkautta ei voi eikä saa myöskään maailmalta salata, sillä siitä uskovat tunnustetaan Jeesuksen seuraajiksi. Siksi evankeliumin julistus ja rakkauden palvelu ovat pohjimmiltaan seurakunnan tehtävä.

Äärimmillään seurakunnan rakkaus Herraa kohtaan näkyy siinä, että vastustettu ja vainottu seurakunta ja uskova haluaa rakastaa vihollisiaan ja rukoilee vainoajiensa pelastusta.

Rouva Shigemi Kawashitan taistelu - pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Rouva Shigemi Kawashita tuli uskoon Wakimachin seurakunnassa 1950-luvun alussa. Sain kastaa hänet. Hänen miehensä työskenteli Tsutsuin lankayhtiön Wakimachin tehtaalla puuseppänä. Vaikka rouvan oli lahjakas ja älykäs, synnyinkoti oli ollut niin köyhä, ettei hän ollut käynyt muuta kuin kansakoulun.

Kawashitan mies ei juonut, eikä pelannut, vaan oli raitis ja hyvä työntekijä. Siinä suhteessa rouvalla ei ollut mitään valittamista, mutta kaikilla ihmisillä on heikkoutensa. Tämän miehen ongelma oli hänen tavaton rakkautensa rahaan. Hän pyrki mahdollisimman nopeasti keräämään itselleen säästöjä ja rikastua. Sodan jälkeisessä köyhässä Japanissa se kyllä oli ymmärrettävääkin. Mutta heillä oli parhaassa kasvuiässä olevat neljä poikaa. Silti tämä mies ei antanut vaimolleen juuri lainkaan rahaa. Mies kävi aina itse ostamassa riisin, polttopuut jne ja antoi ne sitten vaimolleen. Vaimo sai vain 10 jeniä hankkiakseen muut ruokatarvikkeet perheelleen. Mutta sodan jälkeinen 10 jeniä ei riittänyt alkuunkaan päivän kolmeen ateriaan kasvuiässä oleville pojille. Näin ollen rouvan täytyi itse mennä ansaitsemaan lisää ruokarahaa, koska mies ei suostunut antamaan hänelle enempää. Hän toimi päiväpalkkalaisena yhden viikon yhdessä paikassa, toisen seuraavassa ja kolmannen taas uudessa paikassa saadak-

seen ruokaa perheelleen ja voidakseen hankkia vaatteita ja myös voidakseen uhrata seurakunnan hyväksi.

Mies vastusti kovasti sitä, että rouva kävi kirkossa. Kirkossa ei hänen mielestään tehty muuta kuin vietiin ihmisten rahat kolehteina. Papit ja buddhalaiset munkit pettivät ihmisiä saadakseen heidän rahansa. Siksi kirkossa käynti oli hänen mielestään turhaa ja vahingollista. Mutta huolimatta miehensä vastustuksesta rouva kävi ahkerasti kirkossa. Toisinaan mies repi hänen Raamattunsa, toisinaan löi häntä.

Alussa rouva kantoi katkeruutta miestänsä kohtaan, mutta sitä mukaan kuin hänen uskonsa syveni, hän tajusi, että miehen tila johtui siitä, että hän ei tuntenut Jumalaa ja siksi hän turvautui mammona -epäjumalaan. Rouva tajusi, että hänen tulisi rukoilla miehensä pelastusta. Silloin mies vapautuisi ja he löytäisivät yhteisen pelastuksen ilon.

Usein rouva itki saarnojeni aikana ja tajusin, että jälleen hän oli joutunut kärsimään mieheltään väkivaltaa. Siksi rukoilin yhdessä hänen kanssa. Lohdutin rouvaa psalmin 30:6 sanoilla: ”Sillä silmänräpäyksen kestää hänen vihansa, eliniän hänen armonsa. Illalla on itku vieraina, mutta aamulla ilo.” Vielä tulee päivä, jona surun kyyneleet vaihtuvat ilon kyyneleiksi. Rohkaisin häntä jatkamaan esirukousta.

Eräänä rukouspiiri-iltana hän jälleen vuodatti kyyneleitä ja ajattelin, että taas hän oli saanut kokea miehensä vainoa. Kokouksen päätyttyä hän tuli luokseni ja pyysi esirukousta. Hän aloitti sanoen, että nyt on loppu edessä. Sitten hän kertoi, että lähtiessään rukouspiiriin mies oli sanonut, että hän aikoo ottaa eron vaimostaan, koska tämä vastustuksesta huolimatta jatkaa kirkossa käymistä. Ottakoon sitten asunnokseen kirkon. Jos hän haluaa jatkaa avioliittoa, hänen tuli lopettaa kirkossa käynti.

Vieressäni istui pastori Kyo zoo Iwai. Hänkin rohkaisi rouva Kawashitaa seuraavasti:

- Jos nyt lopetat kirkossa käynnin miehesi vastustuksen vuoksi, menetät mahdollisuuden johtaa miehesi pelastukseen ja oma pelastuksesi joutuu myös vaakalaudalle. Usein on niin, että vaimo tulee uskoon ensin ja sitä mukaan kuin vaimo kasvaa Herran tuntemisessa, mies alkaa huomata, miten ajalliset asiat eivät hänenkään sydämensä syvintä tyydytä.

- Voi olla, että et itse ole havainnut sitä, mutta ehkä miehesi kokee sinun hengellisen elämäsi jonkinmoisena ylpeytenä, vaikka oletkin vilpittömän uskossasi. Se ärsyttäneekään häntä entistä enemmän vastustamaan uskoasi. Siksi palaa kotiisi ja mieti, missä mahdollisesti asenteesi on ylpeä häntä kohtaan. Pyydä sitten anteeksi vetoamalla omaan heikkouteesi. Kerro, että ollaksesi hyvä vaimo ja hyvä äiti lapsillenne, et selviä oman viisautesi varassa, vaan tarvitset siihen Jumalan työtä omassa elämässäsi. Pyydä sitten, että miehesi antaisi sinulle luvan jatkaa uskon elämää, jotta sinusta voisi tulla parempi vaimo ja parempi äiti. Eli eikö olisi parasta, että sinä nöyryyisit tässä asiassa. Jos miehesi suostuisi, voisit jatkaa kasvuasi kristittynä ja rukousta miehesi puolesta.

- Mutta jos miehesi sanoo, että sinussa ei ole mitään vikaa vaimona eikä äitinä. Vika on ainoastaan sinun uskossasi. Siinä tapauksessa tee selkeä valinta: Jatkat uskossa vaikka sinut pakotettaisiin avioeroon.

Niin hän palasi kotiinsa.

En tiedä, mitä siellä kotona puhuttiin, mutta senkin jälkeen Kawashita jatkoi säännöllistä kirkossa käyntiään. Ajattelin, että jotenkin asia oli ratkennut. Sitten runsaan kahden kuukauden kuluttua erään iltakokouksen jälkeen hän hymyili iloisesti ja kertoi:

- Nyt vihdoin mieheni pelastuksen hetki on tulossa. Olen todella kiitollinen. Pastori, niin kuin tiedät, petollinen Hozen Keizai niminen sijoitusyhtiö, joka lupasi sijoituksille mahdollisimman suuria voittoja, teki eilen konkurssin.

Tämä sodan jälkeinen pahamaineinen finanssiyhtiö lupasi 1000 jenin sijoitukselle jo seuraavana vuona toisen mokoman voittoa. Monet, jotka halusivat pikavoittoja, sijoittivat rahojansa siihen. Kawashitan mieskin oli sijoittanut kaikki rahansa tuohon yhtiöön.

- Mieheni menetti kaikki rahansa ja on nyt kaksi päivää ollut puulla päähän lyöty eikä ole kyennyt edes töihin menemään. Jumala on tällä tavalla osoittanut miehelleni, että rahaan ei voi luottaa. Ihminen tarvitsee paljon paremman turvan elämäänsä. Uskon, että pian hän löytää uskon.

Rouva, joka oli joutunut eniten kärsimään siitä, ettei ollut saanut tarvitsemiaan rahoja mieheltään, olikin nyt iloinen, kun oli menettänyt toivonsa saada niitä edes tulevaisuudessa osakseen. Hänelle rahojen menetys oli pikemmin ilo, kun se tulisi johtamaan miehen pelastukseen. Hämmästyin tämän rouvan suurta rakkautta miestänsä kohtaan.

Sinä iltana rouva oli lohduttanut miestänsä. Tärkeää ei ollut raha, vaan se, että he saivat elää yhdessä. Mies oli pelännyt kaikkein eniten sitä, että hänen vaimonsa olisi haukkunut hänet pata luhdaksi, mutta yllätyksekseen saikin osakseen vaimonsa lohdutuksen. Sen seurauksena mies alkoi pikku hiljaa ilmestyä jumalanpalveluksiin mukaan.

Pari kolme vuotta sen jälkeen rouva Kawashita sairastui vaikeaan syöpään. Oltuaan ensin parissa muussa sairaalassa hänet siirrettiin Tokushiman yliopistolliseen sairaalaan, jossa hän vietti elämänsä viimeiset pari kolme kuukautta. Kaikki, jotka kävivät häntä sairaalassa katsomassa häntä lohduttaakseen, saivatkin päinvastoin kokea suurta rohkaisua hänen suunnaltaan. Hän osoitti kiitollisuutta tulijoita kohtaan. Joka kerta kun he olivat poistumassa, hän pyysi, että he laulaisivat yhdessä hänen kanssaan kiitosvirsiä. Hän lauloi vuoteeltaan vakavan sairautensa keskeltä:

Herran rakkauden käsi johtaa minua.
Saan levollisesti vaeltaa maailmassa
edetessäni kohti taivaallista asuntoani,
jossa ilo on rajaton.
Oi, miten suuri ilo ja riemu,
kun Herran käsi johtaa minua.
Taivaaseen matkalla riemu on rajaton.

Kawashita lauloi tämän ei vain silloin, kun minä kävin häntä katsomassa, vaan jokaisen seurakuntalaisemme kanssa, jotka kävivät häntä tervehtimässä. Kaikki kokivat saaneensa häneltä rohkaisua omaan elämäänsä, vaikka olivat ajatelleet rohkaisevansa häntä.

Heinäkuun 31. päivä, kuuman päivän iltana klo 20.15 hän sai kutsun Herransa luo. Iltapäivällä neljän korvilla kävin häntä tapaamassa. Hän kiitti minua, kun olin Kamojimasta asti tullut häntä katsomaan. Rukoiltuamme ja aikoessani palata, hän jälleen sanoi:

- Pastori, emmekö veisaisi kiitosvirttä?

Niin lauloimme tuon edellä olevan virren. Pian sen jälkeen olin palannut kotiin, tuli puhelu, jossa kerrottiin hänen tilansa kääntyneen kriittiseksi. Kun ehdin takaisin sairaalaan, kello oli noin 20.05. Hän oli vielä elossa. Sitten hän nukkui pois syvä rauha kasvoillaan. Menin sitten hoitavan lääkärin toimistoon kiittämään häntä hyvästä hoidosta. Siihen ei-kristitty lääkäri totesi:

- Pastori, minä en uskosta juuri mitään ymmärrä, mutta tuo rouva oli suurenmoinen. Tässä sairaudessa kivut ovat kovat ja monet menettävät hallintansa niiden vuoksi ja alkavat riehua, mutta hän oli aina rauhallinen ja oli aina lääkäreitä kohtaan yhteistyöhaluinen, noudatti ohjeita ja hän oli monien rakastama ja moni kävi häntä katsomassa. Hän oli hieno ihminen. Kawashita sai olla Herran todistaja aivan elämänsä loppuun asti.

Hautajaisista muodostui lämmin ja kiitollisuutta tulviva juhla, jossa evankeliumi kaikui kirkkaana. Seuraavana sunnuntaina Kawasitan mies tuli kirkkoon ja kiitti seurakuntalaisia, jotka olivat hänen vaimoaan käyneet katsomassa. Sitten hän jatkoi:

- Parasta mitä minä voin tehdä ja mistä vaimoni eniten iloitsee on se, että alan vaeltaa hänen uskonsa jälkiä.

Hänet sitten kastettiin ja hän vaelsi vuosikymmenet uskollisena Herran omana. (1951, 1985)

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt tuntemaan Herran Jeesuksen? Hän on tullut myös sinua varten tieksi, siksi ainoaksi tieksi, jonka kautta sinäkin voit päästä taivaallisen Isän kotiin, sen kirkkauteen ja riemuun. Pääset Jeesuksen yhteyteen tunnustamalla syntisi ja kääntymällä Hänen puoleensa rukouksessa: ”Herra armahda minua syntistä ihmistä! Tule minun elämäni Herraksi.” Hän tulee jokaisen sellaisen luokse, joka huu-taa avuksi Häntä.

Jos jo tunnet Herran, Hän rohkaisee sinua: ”Älä pelkää vastustusta ja vainoa, minä olen kanssasi. Puhu rohkeasti evankeliumin sanaa ja anna kätesi rakkauden palveluun myös niitä kohtaan, jotka sinun uskoasi vastustavat.”